

var ikke godt. Ja, der var nogle Erin- dringer fra Reformpartiets Valgbog om, hvad Hørup havde sagt i 1901, og saa var der jo en Gentagelse af, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), da han var Konseilspræsident, havde sagt med Hensyn til de kongevalgtes Opløselighed. Men det er jo gamle Ting, som vi kendte i Forvejen, og de blive slet ikke bedre derved, at den højtærede Konseilspræsident nu gentog dem. Derimod var der i det, den højtærede Konseilspræsident sagde, adskillige Ting, der vare ganske positivt urigtige.

Det er altid en Fornøjelse at høre en Politiker, der har deltaget i mange Aar i det politiske Liv, staa op og referere Begivenhedernes Gang for en Del Aar siden. Det kan være ganske lærerigt for os yngre at høre noget saadant. Men saa skal jo rigtignok Begivenhedernes Gang refereres rigtigt. Jeg lagde Mærke til, at den højtærede Konseilspræsident omtalte, at Tscherning og Grundtvig søgte at faa Kongen i Tale for at protestere mod den vedtagne nye Forfatnings Modsætningsforhold mellem Folketing og Landsting. Det er jo ikke rigtigt. Det burde den højtærede Konseilspræsident som gammel Politiker vide. For det første blev der ikke protesteret imod den nye vedtagne Forfatnings Bestemmelser; thi Forfatningen var ikke vedtagen. De to Mænd bad nemlig om at faa Adgang til Kongen den 26. Juli, og først den 27. Juli faldt den tredie Afstemning i Folketinget med de saa tidt omtalte 55 Stemmer mod 44, ved hvilken den nye Forfatning blev vedtagen. Altsaa, den var ikke en ny vedtagen Forfatning den Gang. Men det var heller slet ikke Bestemmelserne i den nye vedtagne Forfatning, hvorved Folketing og Landsting kom i Modsætning til hinanden, som Tscherning og Grundtvig ved den Lejlighed protesterede imod. Tværtimod; det, de tog til Orde imod, var dette, at Rigsdagen havde vedtaget et Forslag, der vedrørte Ting som Tronfølgen og Kongevalget, der ifølge Forfatningen af 1863 vare lagte hen under Rigsraadet, der skulde beskæftige sig med de fælles Anliggender for Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig. Det var det, de protesterede imod. De sagde, at en Forfatning med

disse Bestemmelser ikke kunde være gyldig vedtagen, og det var derfor, de bad Kongen om ikke at underskrive denne. Men det var slet ikke Spørgsmaalet om det Modsætningsforhold mellem Folketing og Landsting, der kom frem som Følge af den nye Forfatning, de protesterede imod.

Jeg nævner det kun, fordi jeg nødig vil have, at en saadan positivt urigtig Meddelelse fra den højtærede Konseilspræsident skal komme til at staa ganske uimodsiget, som noget, der var god Latin og god Politik i Danmark. Han burde som den gamle Rigsdagsmand, han er, have vidst Besked. Han vidste den imidlertid ikke, men han havde maaske ude omkring paa Møder hørt noget andet, der gav ham Lejlighed til at sige det, han sagde.

Dernæst sagde den højtærede Konseilspræsident, at Venstre havde jo ikke i de mange lange Aar før 1901 rejst Kampen eller talt om Kampen for at faa 5. Juni-Grundloven tilbage. Det er jo ikke rigtigt, det er positivt urigtigt. Det burde den højtærede Konseilspræsident vide. Dersom han tog det Program, som blev skrevet 1870 og udvidet i 1872 for det Parti, han selv var Medlem af, nemlig „det forenede Venstre”, vilde han jo vide, at dette Parti netop i sit første Punkt tager Spørgsmaalet om Juni-Grundlovens Genindførelse frem. Netop i Programmets første Punkt hedder det: „Juni-Grundloven i dens fulde Omfang er Folkets moralske Ret. Vor Udvikling bør derfor fremmes i denne Grundlovs Aand”. Det staa jo allerede der, saa jeg mente, at Konseilspræsidenten, der lader til at kende noget til andre Partiers Programmer, ogsaa burde kende det første Punkt i det Partis Program, han først var Medlem af. Jeg ved meget godt, at den højtærede Konseilspræsident tidt har skiftet politisk Mening, men jeg troede, at den Mening, han havde fra først af, da han begyndte sin politiske Bane, havde fæstet sig saa skarpt i hans Hukommelse, at han vilde mindes det.

Jeg kunde minde om mange Udtalelser fra den Tid, som vise, at det var en Tanke, som havde slaaet Rod baade i betydelige Politikere og i den jævne almindelige Befolkning, at vi skulde have Juni-Grundloven tilbage. Jeg kan minde om Udtalelser, der faldt allerede saa lang Tid tilbage, som da